

s hlediska § 2 zákona čís. 562/1919 sb. z. a n. závažných za to, že podmíněné odsouzení pro ony činy jest oním ustanovením zákona vyloučeno, použil zákona nesprávně, vykročil — považuje se za povinná, odepřítí podmíněný odklad výkonu trestu za ony činy bez ohledu na to, zda tu jsou či nejsou podmínky § 1 cit. zákona — ze své moci trestní a zatížil výrok, že odsouzení jest nepodmíněné, důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř. Vycházejí z nesprávného použití zákona nezkoumal soud první stolice, jsou-li tu okolnosti s hlediska § 1 zákona čís. 562/19 sb. z. a n. závažné; není proto v rozsudku první stolice a v jeho důvodech skutkového podkladu, na kterém by mohl zrušovací soud ihned sám rozhodnouti o podmíněném odkladu výkonu trestu a je tedy zapotřebí nového jednání v stolici první. Proto bylo stížnosti v oné části, ve které se prokázala důvodnou, vyhověti a, rozhodnouti ihned v zasedání neveřejném podle § 5 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878. Obdobného postupu i ohledně výroku o nepodmíněnosti odsouzení spoluobžalované V-ové podle § 290 tr. ř. není třeba. Nehledíc k tomu, že byla V-ová již v roce 1924, tedy před souzenými činy odsouzena pro přestupek krádeže a že má špatnou pověst, byla rozsudky v napadeném rozsudku uvedenými, které jsou k napadenému rozsudku v poměru předpokládaném § 265 tr. ř., odsouzena nepodmínečně a osud trestu uloženého jako doplněk nemůže býti jiný než osud trestů, které byly doplněny, takže nalézací soud, který podle rozsudku sotva přihlížel k odsouzení V-ové z roku 1924, podle spisů nemohl povolit V-ové podmíněný odklad výkonu trestu, ani kdyby se nebyl řídit nesprávným výkladem § 2 zákona čís. 562/1919 sb. z. a n.

Čís. 3713.

Z ustanovení § 38 odst. 2 honebního zákona pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák., že dravou zvěř smí každý — je-li toho třeba k ochraně osoby nebo vlastnictví — i v cizím revíru skoliti, nelze dovozovati právo si ji přivlastniti; toto okupační právo přísluší výhradně majiteli honitby.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1929, Zm I 416/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 26. května 1928, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Obžaloba kladla obžalovaným za vinu, že odňali dne 2. února 1928 v obecním lese v K. pro svůj užitek z držení a bez přivolání Josefa W-a,

jemuž náleží právo honební v onom lese, ve společnosti jako spoluzloději lesní kunu v ceně 800 Kč a že tím spáchali zločin krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a) tr. zák. V obžalovacím spise bylo uvedeno, že kunu, o níž tu jde, zástřelil obžalovaný K. v přítomnosti spolužalovaného R-a, jenž mu za tímto účelem přinesl a předal pušku, že kuna, již řečený majitel honitby cení na 800 Kč, byla prodána obchodníku Heřmanu Š-ovi za 400 Kč a že obžalovaní výtěžek mezi sebou rozdělili. Rozsudkem soudu prvé stolice byli obžalovaní podle § 259, čís. 3 tr. ř. z obžaloby zproštěni s odůvodněním, že kuna patří mezi dravou zvěř, již smí podle § 38, odst. 2 zemského honebního zákona pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák., každý skoliti, je-li toho třeba k ochraně osoby nebo vlastnictví, a že v souzeném případě bylo odstřelení kuny zapotřebí k hájení vlastnictví. Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá tento rozsudek číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5 a 9 a) tr. ř. Jest jí přiznati oprávnění, pokud po stránce věcné namítá, že z ustanovení § 38, odst. 2 honebního zákona nelze odvozovati pro každého právo přivlastniti si dravou zvěř v cizím honebním revíru skolenou, a v důsledku toho tvrdí, že nalézací soud zatížil svůj rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., sprostiv obžalované z obžaloby s oním odůvodněním, ač bylo obžalovaným kladeno za vinu, že si přivlastnili kunu skolenou v cizím honebním revíru, a to bez přivolení majitele honitby. Citovaný honební zákon nemá výslovného ustanovení o tom, kdo je výlučně oprávněn přivlastniti si zvěř v honebním okrsku se nalézající. Přes to jest míti za to, že toto právo přísluší podle tohoto zákona výhradně majiteli honitby, neboť právo honební uzavírá v sobě pojmově mezi jiným i výlučné oprávnění majitele honitby přivlastniti si zvěř v jeho honebním okrsku se nalézající, pokud jde o zvěř podléhající právu honebnímu, a honební zákon rozlišuje, pokud jde o vykonávání práva honebního, mezi lovnou zvěří a dravou zvěří jen potud, že ustanovuje ohledně dravé zvěře v § 38, odst. 2, že černou zvěř mimo oboru přistiženou, dále vlky, medvědy a jiné dravce smí skoliti každý ve kterékoli roční době, je-li toho třeba k ochraně osoby nebo vlastnictví. Právo majitele honitby, nakládati výlučně s veškerou zvěří v jeho honebním revíru se nalézající, je v zájmu bezpečnosti osoby a vlastnictví omezeno touto výjimkou. Poněvadž však výjimky nelze vykládati extensivně, nelze rozšiřovati právo, škodnou zvěř skoliti, které přísluší za podmínek § 38, odst. 2 honebního zákona každému, na oprávnění takovou zvěř si přivlastniti. Třetím osobám nepřísluší tedy v oblasti řečeného honebního zákona právo okupační ke škodné zvěři. Případné pochybnosti v tomto směru odstraňuje porovnání se staršími předpisy, totiž s předpisy honebního řádu ze dne 28. února 1786, jenž platil v Čechách až do roku 1866 a jenž v § 1 vyhrazuje právo okupační ohledně veškeré zvěře, ať užitečné, ať škodlivé, v území honitby se nacházející majiteli honitby. Podle řečeného nezáleží v souzeném případě na tom, zda šlo o zvěř lovnou či o zvěř dravou (rozh. čís. 313, 1346 sb. n. s. a rozh. čís. 553, 670, 1602, 1844, 2458, 3881 a j. víd. sb.).